

Прокляття (Близнюки Крошмор #1)

КУПИТИ

Книга «Близнюки Крошмор. Прокляття» — це атмосферне готичне фентезі від французької письменниці Кассандри О'Доннелл. Двоє дітей-сиріт борються зі злом і невидимими силами. Близнюки Сайленс та Оріель Крошмор намагаються розплутати клубок таємниці й врятувати місто від жахливого прокляття. Рейтинг 4,6 на Amazon. Рейтинг 4,06 на Goodreads. Мікс горору та детективу в моторошному Young Adult романі. Щось не так із маєтком у Віспертауні

Оріель і Сайленс Крошмор почуваються чужими в цьому світі й тримаються одне за одного. Мати загинула в автокатастрофі, а батько помер, коли вони були ще маленькими. Адвокат повідомляє дітям: у Віспертауні живуть їхні дідусь і бабуся, але герої про таких ніколи не чули. Тепер вони мають їхати до таємничої садиби Крошморів...

Коли близнюки, прибудуть до маєтку, і за ними голосно зачиняться двері, інтуїція одразу ж підкаже: реальний, зрозумілий світ залишився позаду. Усе навколо стає похмурим, ворожим і загадковим. Дії та поведінка мешканців міста лише підсилюють враження, ніби щось не так. Вони здаються приреченими й наляканими. Згодом близнюки дізнаються, що Віспертаун знаходиться під дією жахливого прокляття. Усі служби, які могли б за це відповідати чи допомогти мешканцям, поводять себе некомпетентно й байдуже. Тож близнята вдаються до власного розслідування, що розгортає напружений сюжет. Адреналін, містична атмосфера та напрочуд реалістичні герої

У кожному з розділів книги «Близнюки Крошмор. Прокляття» Кассандра О'Доннелл відводить панівну роль атмосфері. Авторка використовує класичні елементи жахів: моторошний маєток, небезпечна школа, темні вулиці, люди, які поводять себе ненормально, й туман, в якому ховаються чудовиська.

Легке занурення в роман Les Jumeaux Crochemort : La Malédiction забезпечують збалансовані, деталізовані описи та насичені сюжетні лінії. Підсиленню ефекту присутності читачів у книзі сприяють роздуми й діалоги героїв. Вони бояться, вагаються та намагаються знайти раціональне пояснення містиці, що відбуваються навколо. Прагматична борчиня за

справедливість Сайленс, і чутливий до надприродного, добросердечний Оріель — діти, що відважно йдуть до невідомого.

Повільний, туманний розвиток сюжету балансується виразними та динамічними сценами, що пробуджують спалахи жаху. Щоб приєднатися до екскурсії похмурим містом Віспертаун й отримати свою порцію адреналіну, достатньо купити «Близнюки Крошмор. Книга 1. Прокляття». Наприкінці книги залишається інтрига — це промовляє: на читачів чекає друга частина пригод рішучих близнюків.

Розділ 1

Учепившись руками в подушку, з лискучим від поту чо-дом і серцем, що нестримно калатало, Оріель Крошмор розплющив очі закричав:

— Ні! Не хочу!

Сайленс прокинулася, одразу ж увімкнула настільну лампу й кинулася до ліжка брата, погладила його по чолю.

— Це лише сон! Просто поганий сон.

Його мозок досі був на межі свідомості, Оріель кліпнув очима, наче запитуючи себе, чи Сайленс існувала насправді, чи була лише ілюзією, потім зітхнув.

Таке ставалося не вперше. Йому здавалося, що він переживав цю сцену десятки разів, завжди одне й те саме: він починав кричати уві сні й будив Сайленс, яка, вставши з ліжка, приходила його заспокоювати.

— Вибач, — сказав він. — Я знаю, що тобі, мабуть, набридло чути ці нічні марення, але...

— Мені не набридло, я непокоюся через тебе, — відповіла вона.

— Всього лиш кошмари...

Кошмари, які давно не давали йому спокою й цупко чіплялися до шкіри, мов неприємний запах. Сайленс дивилася на нього довгу мить.

— Я бачу це у твоїх очах, знаєш?

— Що?

— Страх заснути. Страх сновидінь.

— Не говори дурниць.

— Бачив темні кола в себе під очима? Ти маєш такий вигляд, ніби не спав декілька днів.

— Знаю, просто... забудь, ти не зрозумієш!

— Розумію, що ти поводишся дуже дивно.

«Дивно» — це ще м'яко сказано: Оріель був постійно насторожений, скидався на зацькованого і підсакував від найменшого шуму.

Оріель усміхнувся.

— І це ти мені говориш?

— Я знаю, що й сама дивна, — зізналася Сайленс. — Але ти не такий. Ти...

— Який? Я — «нормальний» близнюк? Тобто менше «пошкоджений» із нас двох?

— Не прикидайся дурником, ти чудово розумієш, про що йдеться.

Оріель якусь мить дивився на неї, потім відвів погляд.

— Ти не завжди була такою, знаєш?

— Якою?

— Дивною. Колись ти була такою, як я.

Сайленс відчула, як у неї стискається горло. Минуло вже два роки. Два роки від тієї «аварії». Все, що закарбувалося в її пам'яті, це вантажівка, яка зненацька з'явилася невідомо звідки, скрегіт гальм, вивіска «Міллер. Фрукти та овочі», що ставала дедалі більшою й більшою... крик матері, відтак — порожнеча. Абсолютно нічого, доки вона не прокинулась у лікарняній палаті.

— Знаю, і мені прикро, що я вже не та дівчина, якою колись була. Але я нічого не можу вдіяти. Це не моя провина й не твоя. Просто так сталося, — відповіла вона, і в її очах з'явився смуток.

Оріель схилив голову. Ні, Сайленс не винна в тому, що вона змінилася. То була лише частина наслідків аварії. Цілком незначна частина, враховуючи всі обставини. Він ніколи не говорив сестрі, але лікарі констатували її смерть одразу після прибуття до лікарні. Він навіть чув, як одна з медсестер сказала другій: «Коли ми везли малу Крошмор у морг, а вона раптом знову почала дихати, доктор Купер ствердив, що ніколи не бачив нічого подібного і що то було справжнє диво». Тоді її подруга

відповіла: «Всі тільки про це й говорять... Дехто навіть вважає, що вона воскресла».

— Я не повинен був так казати, — пробурмотів Оріель. — Вибач.

Вони із Сайленс були дуже схожі. В обох були тонкі, правильні риси обличчя, порцелянова шкіра, прямі носи, чорне волосся й очі такого блілого й водночас надивовижу насиченого блакитного кольору, що здавалося, ніби ти тонеш у них. Він був вищий і ширший у плечах за Сайленс, але не можна було не здогадатися, що вони брат і сестра.

— Я не ображаюся, йолопе! Але хочу, щоб ти звернувся до лікаря...

— До лікаря?

— До психіатра. Гадаю, що твоя підсвідомість намагається тобі щось сказати.

— А я думаю, що тобі варто спалити ті дурні книжки з психології, які ти постійно читаєш, і припинити верзти дурниці, — насмішкувато відповів Оріель.

— Тут він якраз має рацію, — озвався глузливий голос у голові Сайленс. — Я тобі вже тисячу разів казав: я — не психічна хвороба.

— Ні, ти химера, створена моїм мозком, — відповіла Сайленс.

— Хто таке сказав?

— Доктор Андерсон.

— Ці психіатри... їм завжди треба знаходити хитромудрі пояснення елементарних речей... Як на мене, то це їм треба звернутися до лікаря, — зареготав голос.

Сайленс почала чути цей голос у своїй голові невдовзі після прибуття до лікарні.

Спочатку вона звернулася до невропатолога, який запевнив її, що ці слухові галюцинації не мають фізіологічної причини й що в неї немає пухлини або пошкоджень мозку, які могли б пояснити цей феномен.

Рекомендована література

[Руїна троянд \(Ласі темні казки #1\)](#)

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ